

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۱۲/۰۸

نور محمد غفوری

د هېواد سخت شرایط د افغانانو واحد عمل غواړی!

په اوسنیو شرایطو کې افغانستان په خورا ستونځمن حالت او افغانی ټولنه د خپلې تاریخي ودې د بهیر په خورا سخت او پیچلي پور کې قرار لري. د دولت په موجودیت کې عملاً د حاکمیت تشه موجوده ده. زموږ په کورنیو چارو کې د ګاونډیو او نورو خارجي هیوادونو او ځواکونو بربنډې لاس و هني ډیرې پراخه دي. دې وضعیت نه یوازې د اوسني سیاسي سیستم مخالفینو ته د جګړې او وسلو د کارولو بهاني په لاس ورکړي، بلکې دولتي مشران یې هم ناراضه او ناامیده کړي دي.

د تیرو اتو کلو پېښو په ډاګه څرګنده کړه چې نه یوازې په افغانستان کې د نړیوالې ټولنې په لاس او ملاتړ جوړ شوی دولت د افغانستان د بیارغونې او دموکراتیکو ریفورمونو په اجرا کې ناکامه پاته دی، بلکې پخپله «نړیواله ټولنه» هم زموږ ولس، خپلو ملتونو او په مجموعي ډول نړیوالو ته د ورکړل شوو وعډو په تر سره کولو کې بریالی نشوه. په افغانستان باندې د امریکا او د هغو د مؤتلفو ملګرو د پوځي حملې په درشل کې اعلان شوي هدفونه د دوی په قول د طالبانو د «بنیادګر او تروریستي» دولت له منځه وړل، د القاعدې او طالبانو د مشرانو- بن لادن او ملا محمد عمر - نیول، په افغانستان کې د ولس له ارادې سره سم د دموکراتیک نظام ټینګول، د جګړې خپلې او وران افغانستان بیارغونه او په دې جغرافیایي ټوټه کې د اوسیدونکو خلکو د ژوند د سطحې لوړول، د مخدره موادو د کرلو، لیردولو، تولید او استعمال په ضدمبارزه او په هیواد او منطقه کې د تروریسم او تروریستي اعمالو مخنیوی و. خو داډې تر اتو کلو زیار او ایثار وروسته یې هم د خپلو هدفونو په تر لاسه کولو کې غوڅ بریالیتوب نه دی تر لاسه کړی.

د امریکا او د هغو د ائتلاف د شریکانو د پوځي عملیاتو په پایله کې د طالبانو حکومت را وپړخول شو، خو عملاً د هغو په قطعي ماتې بریالیتوب تر لاسه نه شو. د القاعدې او طالبانو رهبران یې ونه شواي نیولای. په هیواد کې سیاسي واک له طالبانو څخه واخیستل شو، خو په بدل کې یې پیژندل شوو جګړه مارانو، د ملي او شخصي شتمنیو په وړاندې بې پروا کسانو، د فردي آزادیو ضد دیکتاتورانو، فئاتيکو رادیکالانو او له غربي هیوادونو څخه را لیرل شوو بې تکيې او په تودو کې بې نفوذه بیروکراتانو ته وسپارل شو، چې ډیر یې د وطن او ولس د خدمت پرځای د خپلو جیبونو او بانکي حسابونو په ډکولو لګيا دي. د خارجي هیوادونو او ځواکونو د لاسوهنو، سازشونو او فرمایشونو په نتیجه کې رامنځته شوی دولت د افغانستان ملي ګټو ته د رښتینو وفادارو کسانو څخه نه، بلکې د پردیو هیوادو د ګټو د ساتندویانو له میخانیکي مجموعې څخه جوړ شو. د کوچنی اقلیت څخه جوړ شوي او له ولسي تودو څخه تجرید افغاني دولت په تیرو اتو کلونو کې په دې ونه توانېده چې په افغاني ټولنه کې حداقل مشروعیت تر لاسه کړي او د ټولني د اکثریت نظر ځان ته راوړوي. نه یوازې دا چې په عمل کې د ولس له خوښې سره سم دموکراتیک او مترقي نظام په هیواد کې رامنځته نه شو، بلکې امنیتي وضعه خرابه شوه. جنګ او جګړو شدت او پراختیا وموندله. د افرادو شخصي آزادي او مصئونیت تضمین نه دی. برمه نیول او په کوچنیانو باندې جنسي تعرضونه ډیر دي. هره ورځ په لسګونو وګړی په مختلفو پېښو کې په رنګارنګ سببونو له منځه ځي. ښوونځي سوځول کيږي او د زده کوونکو نجونو پرمخ تیزاب شیندل کيږي. ځانمرګي حملې ډیرې شوي دي. لنډه داچې د جرمو، جنحو او جنایتونو لړۍ ډېره چټکه پر مخ روانه ده.

په ډېرو ځایو کې د بیا رغونې پروسه ډیره پخه ده. په ځینو ولایتونو کې یا دولتي ارګانونه د فعالیت قابلیت نه لري او یا هم له لویو ستونځو سره مخامخ دي. په هیواد کې ځیني دولتي مؤسسي، فارمونه، فابریکي او نور اقتصادي او تولیدي تاسیسات د آزاد بازار پر ارونو د خصوصي سکټور د فعالیت د ګرندې کیدو تر بهانه او نامه لاندې د خصوصي کیدو (پریواتیزاسیون) په پروسه کې معینو کسانو ته د کمو بيو په مقابل کې «دالی» شوي. له ګمرکي

د پاڼو شمیره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولئ

عایداتو څخه د شخصي او گروپي ناوره گټو اخیستنه دوام لري. د کورونو د بيو د لوړېدو په نتیجه کې د کورونو کرایي لوړې شوې. لنډه داچې دخارجی ډیرو مرستو سره سره هم د غریبو او متوسطو ټولنیزو طبقو او قشرونو په ژوند کې د لید وړ بڼه والی نه دی راغلی. د فقر او بډایي ترمخ وټن ورځ په ورځ مخ په زیاتېدو دي. په افغانستان کې د مخدره موادو کرهڼه، قاچاق، تولید او استعمال لا رواج لري. د افغاني کډوالو ستونځه، چې د افغاني ټولني تر مخ د پرتو غوره ستونځو څخه گڼل کیږي، د حل پر ځای د پړسوب پر خوا روانه ده. داسې دولتي ځواک او ارگان نشته چې عملاً د افرادو له فردي آزادی څخه دفاع وکړای شي. په هیواد کې لا تر اوسه داسې خپلواک، په بین المللي او ملي حقوقي نارمونو پوه او باورمند، ځواکمن او واکمن قضایي ارگان نشته چې د بشري حقوقو په اړه د نړیوالو منل شوو نارمونو سره سمې پریکړې وکړي. امنیتي ځواک هم په داسې حالت کې نه دی چې د قضا لخوا د نیول شوو تصمیمونو پلی کیدل په سم ډول عملي کړي.

د داخلي او خارجي غرضداره ځواکونو په لمسونه د افغانستان د لرغونو او ورونو قومونو ترمخ په مختلفو ذریعو بدبینی او دښمنی ته لمن وهل کیږي. د یوه دین او مذهب پیروان د نورو د لارویانو په وړاندې په رنگارنگ ډولونو تحریک او لمسول کیږي. د یوې ژبې ویونکي د نورو د ویونکو او د یوې خوا او محل اوسیدونکي د هیواد د نورو سیمو د اوسیدونکو په ضد تحریک او جنگ او جگړو ته هڅول کیږي. دولتي او حکومتی ادارې د اختلاس او فساد په داسې ناروغی اخته دي، چې ساری یې په تاریخ کې نه لیدل کیږي. په ځینو ځایو کې دولتي انتظامي ځواکونه د امنیت د راوستلو پر ځای د بې امنیو سبب گزري. لنډه دا چې د کابل د اوسني دولت په شان کمزوری، بې کفایته او بې لیاقت، ضعیف، فاسد، د ملي منافعو په وړاندې بې پروا، له مسلکي پوهې څخه بې برخې او په برملا توګه د خارجي هیوادو د گټو د ساتونکو افرادو څخه جوړشوی دولت به په غالب گمان د هیواد په تاریخ کې نه وي تیر شوی.

په هیواد کې د ډیرو گوندونو، سازمانونو، ټولنو او مؤسسو له موجودیت سره سره د دولت په مخالف لوري او اپوزیسیون کې هم داسې سیاسي، اجتماعي جوړښت نشته چې د خارجي او نړیوالو ځواکونو په وړاندې په منطقي او سوله ایزه توګه د سالمو او منل شوو سیاسي او دیپلوماتیکو لارو د افغانستان له عامو ملي گټو دفاع وکړای شي. ددې ډار شته چې له افغانانو څخه پخپل مورني ټاټوبي کې د پخپلې خوښې ژوند کولو آزادي واخیستل شي او د نورو د ژوند د طرز خامو او غیر ضروري پیښو او تقلید ته اړ ایستل شي.

افغانستان نن په نړیواله کچه د زبر ځواکونو ترمخ د یوویشتمی پېړۍ د ستراتیژیکو گټو د ترلاسه کولو له پاره د کشمکشونو او د سیمې د هیوادونو د سیالیو د دایرې په محراق بدل شوی دی. په نړیواله کچه د کلتورونو، ایډیولوژيو، مذهبونو او ادیانو ترمخ د سیالیو، کرکیچونو او خونړیو جگړو د فیصله کولو میدان گرځېدلی دی. په تاریخي لحاظ د نړۍ د ستر بین المللی ائتلاف له خوا د وسله والو ځواکونو د عملیاتو په ډگر اوښتی چې همدا اوس تقریباً د څلویښتو هیوادو له خوا، شاوخوا اویا زره وسله وال پوځ دلته پروت دی او د نورو د را لیرلو پلانونه هم شته. ټولو ته څرګنده ده چې دا پوځونه د نړۍ په خورا مدرنو او عصری وسلو سنبال دي. د فوق العاده لوژستیکي خدمتونو او د سوق الجیش له هر ډول آسانتیاوو برخمن دي. دا ځواکونه پریمانه پیسې، وسلې او وسیلې په لاس

کې لري. دې حالاتو افغانستان د نړیوالو جاسوسي او استخباراتي شبکو په قوي مرکز اړولی او د مختلفو هیوادونو او ځواکونو ترمخ د یو بل په وړاندې د چالونو او جالونو د جوړولو او غورولو له پاره ډیر اغیزمن ډگر دی. په داسې سختو حالاتو کې د هیواد د انفراسټرکچور رغونه او رامنځته کول، د وړي، ناچاره او جگړې ځپلې ولس د نس مړول، د ځان پټول، د سر د سیوري موندل، د هغو د سواد او ښوونې او روزنې شرایط برابرول، د روغتیا غم یې خوړل او ډیر داسې نور هغه غټ پرابلمونه دي، چې د افغانانو د متحد فعالیت او د نړیوالو مرستندویانو ترمخ د همغږۍ پرته یې حل کول ناشوني دي.

د افغان ولس تر مخ د پرتو لویو ستونځو حل د ټولو کسانو دنده ده، چې د افغانستان په نامه نومول شوي جغرافیایي سیمه کې استوګنه لري. هر هغه څوک چې په افغانستان کې ژوند کوي، که نر دي او که ښځې، که په هر دین او مذهب عقیده من وي، که د هیواد په هر گوټ کې ژوند کوي، که په هره ژبه خبرې کوي، که په هر اتنیکي گروپ پورې تعلق لري، که د هر ډول سیاسي مفکوري څښتن او که هر رهبر او گوند ته کار کوي؛ تر هرڅه لومړی دا دنده ور په غاړه ده چې د هیواد د پولو او د افغانانو د تاریخي ویاړونو ساتنه او د اسلام د دین او مختلفو مذهبونو د پیروانو د دیني مناسکو د ادا د آزادی لپاره مبارزه وکړي. په افغانستان کې د افغانانو د پخپل زړه ژوند کولو واک، په سوله او امنیت کې د ټولو اوسیدونکو له پاره د ژوند د شرایطو برابرول او د ښځو او نرو له پاره د انساني عزت او شرف خوندي کول د هر چا انساني او وجداني مسئولیت دی. د دولتي بودجې، د اشخاصو له خصوصي امکاناتو او د نړیوالې ټولني له مرستو څخه د غلا، چور او چپاول مخنیوی، د ټولو اقتصادي، ټولنیزو او کلتوري ظرفیتونو او امکاناتو اغیزمن او پر ځای کارول او د هیواد د بیا رغونې د پروسې چټکتیا د افغانستان د هر وګړي په گټه دي. دا او ځینې نور هغه څه دي چې د هیواد د لوړو ملي گټو په دایره کې قرار لري او هیڅوک ور سره مخالفت نه شي کولای او باید وپي هم نکړي.

د افغانستان د دموکراتیزه کولو، امنیت، ثبات او بیارغونې په بهیر کې تر اوسه پورې د همدا لارو لاسته راوړنو ساتنه هم په اوسنی شپوه او د اوسنی واکمنی له توانه وتلی کار دی. که موږ افغانان، د وحدت او اتفاق په لور ځانونه ونه

خوځو او په گډه سره لازم تدبیرونه ونه نیسو، داسې خطر هم شته، چې دا اوسنی لاسته راوړنې موهم له لاسه ووځي، د ژوند شرایط مو تر دې هم سخت شي، بیرته په شا ولاړشو، په افغانی ټولنه کې انقطاب نور هم زیات شي او هېواد مو د تجزیې له گواښ سره مخامخ شي.

د عامو وطنی او سترو ملی گټو ساتنه یوازې د یوه او یابل قوم، محل او یا سیاسي او ایډیولوژیک گروپ دنده نه ده، بلکې دا د ټول ملت او د هغو د هر وگړي ځنډ نه منونکې دندې او مسئولیتونه دي او باید په گډه سره یې سرته ورسوو. که کوم ځانگړی قوم، کومه سیمه، د کومې ځانگړې ژبې ویونکی، یو او یابل سیاسي گوند او ټولنیز خوځښت د عامو ملی او سترو سراسری وطنی گټو ساتنه د ځان انحصار او امتیاز وپولی، داسې فکر وکړي چې ددې چارو د اجرا توان او استعداد یوازې له هغه سره دی او نور ددې دندو اجراته پرې نږدې، دا به ډیره ستره تیروتنه، لویې غوښتنه او د نورو وطنوالو په وړاندې د بې باورۍ او تحقیر د تخم شیندنه وی. که په یوه او یابله بهانه یو او یا څو ژبني، محلي، ديني، قومي او يا سياسي او ټولنيز گروپونه ځانونه په دې حساسه تاريخي لحظه کې ددې سترو تاريخي او حساسو ملي مسئلو له حل څخه باسي، هغه د کوم بل یوه او یا څونورو په غاړه وراچوی، دا به هم د هغوی له خوا د وطن او ملت په وړاندې ستره جفا او بې مسئولیتي وي. تر دې ستره گناه به داوي، که په داسې حساسو شرایطو کې کوم اتنیکي، ژبني، محلي او یا سیاسي گروپ د عامو ملي او وطنی دندو له اجرا څخه ځانونه وباسي، هغه د بل محل، قوم او سیاسي او مذهبي ډلې په غاړه ورواچوي او پخپله هم بیا له موقع څخه په استفاده د خپلو روا او یا ناروا محدودو گروپي گټو د ترلاسه کولو له پاره د هغوی په مقابل کې په مبارزه لاس پورې کړي.

د نړۍ، منطقي او زموږ د خپل هیواد د سیاسي، ټولنيز او امنيتي شرايطو پيچلتيا هر چاته روښانه ده. زموږ په هېواد، سیمه او چاپیریال کې د پدیدو او پروسو د ودې لوری ناڅرگند او تر زیاتي اندازې زموږ له واک او اختیاره وتلی دی. دا واقعیت باید و منو چې د نړۍ، سیمې او هیواد په دې مغلقو، سختو او وخت په وخت منقلب شرايطو کې ددې پراخه، هر اړخیزو، سترو تاريخي او ملي چارو تر سره کول د یوې مشخصې ډلې او سازمان له وسه وتلی کار دی. هیڅ اتنیکي، ژبني، مذهبي او یا محلي ډله نه شي کولای چې په تنهایی سره ددې سترو تاريخي او ملي پرابلمونو د حل له عهدې څخه ووزي. دا د افغانستان د ټولو قومونو، ولاياتو، ديني او مذهبي کړيو، گوندونو او ټولنيزو مدني سازمانونو گډې هڅې او هاند غواړي. ددې سترو ملي او سراسری مغلقو پرابلمونو حل یوازې او یوازې د ټولو ملي ظرفیتونو او امکاناتو د په کار اچولو او له بین المللي مترقی او عدالت غوښتونکو هڅو او تلابونو سره دهمغږي کولو له لارې امکان لري.

دا بیا پخپل نوبت د داسې ملي- سیاسي ځواک موجودیت ته اړتیا لري چې په داخل کې د افغاني ټولني د مادي او معنوي ارزښتونو د تاريخي ودې د قانونمندیو پر بنسټ د نړيوالي بشري ټولني د تکامل او وړاندې تگ د عامو او اساسي قوانینو په رڼاکې د افغانی منل شوو ارزښتونو د ساتلو سره یوځای د اوسنیو ملي ستونځو د حل له پاره مناسبه لار په نظري توگه وموندلای شي او د هغو د پلي کولو له پاره اړوند ریزرفونه او امکانات په گوته کړای شي. په دې صورت کې به له یوې خوا دا سراسري او دموکراتیک سیاسي ځواک وکولای شي چې د هیواد په دننه کې د ولسونو پراخي کتلي په خپل ځان پسې را کش کړي، او له بلې خوا به د نړيوالو ځواکونو له خوا د هیواد او منطقي په سياسي او ټولنيزو پروسو کې د اغیزمن ځواک په حیث ومنل شي. په افغانی ټولنه کې به د خپل کمیت او ښه کیفیت پر بنسټ د لوړې اوتوریتي او اعتبار خاوندشي، د هېواد د ستونځو د حل له پاره به مناسبې لارې وموندلای شي او د نیول شوو پرېکړو د خلاق او معقول پلي کولو توان به ولري.

February 8th, 2010

نوت: دا لیکنه می لس کاله مخکې کړې وه او په هغو کې د اوسنیو راغلو حالاتو وړاندوینه شوې ده.